

koupil obžalovaný mouku, z níž housky pekl. Převyšovalať cena ta zřejmě velmi značně ceny, pro mouku úředně stanovené, což ostatně rozsudek sám zdá se naznačovati svým, arci nezcela jasným závěrem, dle něhož koupil obžalovaný onu mouku za cenu »dražší« (t. j. patrně za ceny vyšší, než byly ceny, úředně stanovené). Uváží-li se, že cena mouky činí při výpočtu, na němž spočívá onen rozsudkový závěr o domnělé přiměřenosti ceny, za kterou obžalovaný housky prodával, nejpodstatnější složku výrobních nákladů, pak možno bezpečně za to míti, že jednání jeho, nacházející svůj původ v nákupu mouky za ony vyšší ceny, bylo způsobitým, stupňovati cenu předmětu potřeby, totiž bílého pečiva. Aniž proto vzešla potřeba, obírat se otázkou, je-li stížnost v právu také potud, pokud méně případně vytýká rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř. neúplnost, zračící se dle názoru stížnosti v tom, že rozsudek při rozhodování o otázce způsobilosti jednání obžalovaného, aby cena předmětu byla stupňována, nepřihlížel k notoricky prý známé skutečnosti, že ani cena bílého pečiva, vyrobeného z mouky americké, nesmí převyšovati a také nepřevyšuje při housce 50 h, bylo odůvodněné zmateční stížností vyhověti a rozsudek jako zmatečný dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. zrušiti.

Čís. 794.

Přestupek proti veřejné mravopoctnosti dle § 516 tr. zák.

Čin, urážející hrubě mravopoctnost, jest způsobitým, dáti příčinu k veřejnému pohoršení i tehdy, byl-li spáchán na místě veřejném a snadno přístupném za okolností, že mohl snadně býti pozorován od osob třetích, i když při výstupu samém nikdo třetí přítomen nebyl.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1922, Kr II 568/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 13. června 1921, pokud jím byl obžalovaný sprostěn dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek dle § 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje proti osvobozující části rozsudku (pro přestupek § 516 tr. zák.) důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. První soud vzal za zjištěno, že obžalovaný dne 25. května 1921 Josefu P-ovou na pěšině ze S. do N. vedoucí na zemi svalil a na ní si lehl, máje v úmyslu jí pohlavně zneužít, a že ji pak odkrýval sukně a košili, snaže se jí dostat na přirození. Soud bere tudíž smilný čin za prokázaný, což v rozsudku také výslovně jest podotknuto, vynesl však výrok osvobozující jedině proto, že nebyl přesvědčen, že obžalovaný smilným činem mravopoctnost urazil hrubě a takovým způsobem, že se tím zavdala příčina k veřejnému pohoršení. V napadeném rozsudku praví se dále, že soud nepovažuje za prokázáno, že dotyčný výstup (na mezi) přišel na vědomost veřejnosti a že by se tedy veřejná mravopoctnost hrubě.... urazila. Výroku o veřejné mravopoctnosti vytýká stížnost dle čís. 5 § 281

tr. ř. právem nejasnost, poněvadž z rozsudku nelze seznati, pokládá-li snad soud tuto okolnost za zákonný znak přestupku § 516 tr. zák., což by bylo nesprávným výkladem zákona, neboť citovaný § takového požadavku neobsahuje. Nejasným jest rozsudek také v tom směru, že z něho není zřejmo, vyloučil-li soud pouze jednu zákonnou známku trestného činu, že totiž byla smilným jednáním obžalovaného uražena mravopoctnost nebo stydlivost takovým způsobem, že se jí dala příčina k veřejnému pohoršení, či také druhou, že byla mravopoctnost uražena hrubě; zákon stanoví obě náležitosti (arg. hrubě a takovým způsobem), kdežto rozsudek se zabývá v důvodech pouze druhou náležitostí, byla-li dána příčina k veřejnému pohoršení. Výroku rozsudečnickému, že dotyčná pěšina je zakryta obilím, takže ze vzdálenosti výhled na ni není možným, kterážto okolnost má význam pro posouzení otázky, mohl-li čin obžalovaného dáti příčinu k veřejnému pohoršení — vytýká stížnost právem odpor se spisy, poněvadž se soud odvolává pro své zjištění na seznání obžalovaného a s vědkyně P-o-v-é, ač tato svědkyně ničeho takového neseznala (pouze obžalovaný mluvil o pěšině, která jest obilím úplně krytá). Neúplným jest rozsudek v tom, že nepřihlíží k závažné okolnosti, že se příběh sběhl o ¼4. hodině odpolední v květnu, kdy se na poli pracovalo a kdy obilí ještě nemohlo býti tak vysoké, aby bránilo výhledu. Dle čis. 9 a) § 281 tr. ř. jest rozsudek zmatečným proto, že nesprávně vyložil skutkovou podstatu § 516 tr. zák., vysloviv náhled, že obžalovaný jest beztrestným, protože dotyčný výstup nepřišel na vědomost veřejnosti a že jím nebyla zavdána příčina k veřejnému pohoršení. I ta i ona okolnost jest však rozhodna. Ke skutkové podstatě § 516 tr. zák. stačí, je-li jednání pachatelovo způsobilo dáti příčinu k veřejnému pohoršení. Tato možnost je tu nejen tenkrát, když se zpráva o činu dostane do veřejnosti, ale i tenkrát, byl-li čin spáchán na místě veřejném a snadno přístupném za okolností, že snadno mohl býti pozorován od osob třetích, i když při výstupu samém nikdo třetí přítomen nebyl. Také na tuto okolnost klade rozsudek neprávem důraz. Po stránce subjektivní stačí vědomí pachatelovo, že jeho necudné jednání se může státi veřejně známým a může dáti podnět k veřejnému pohoršení.

Čís. 795.

Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čis. 188 sb. z. a n.).

Spadají sem v zásadě i látky, třebaž jich v tuzemsku byl nadbytek.

Jest činem dokonáným, nikoliv pouhým pokusem, bylo-li provázené zboží zadrženo při celní prohlídce.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1922, Kr II 432/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. května 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 2 odstavec 1 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čis. 188 sb. z. a n.

Důvody:

Bez důvodna jest stížnost, pokud dovolává se zmatku dle § 281 čis. 9 a) — nesprávně též 10 tr. ř. — poněvadž šlo prý o látky luxusní, na něž